

Milí přátelé, bratři a sestry,

stává se vám, že někdy někam přijdete až na poslední chvíli? Komu se to někdy stalo? Můžete zvednout ruce? Někdy se to stane i lidem, kteří chodí včas. Stane se nenadálá situace, na cestě se objeví nějaká překážka. Avšak co je příčinou, jestli se to někomu stává často nebo pořád? Ano, může to být vypravení dětí, to dá jistě zabrat. Nebo podcenění času, pořád mám dost času, anebo naopak, protože mám málo času a musím stihnout ještě něco, než vyrazím. A pak to najednou nestíhám. Stres, časová tíseň, nervy. Stojí nám to za to? Je to životní styl, s kterým nic nenadělám, anebo to mohu změnit? Třeba tím, že budu vstávat dřív?

Nicméně, milí přátelé, já se dnes nechci bavit o našem lidském chození na poslední chvíli. Nechci v tom nikoho moralizovat, to bych musel začít u sebe. Chci se ale zabývat otázkou, **proč Bůh mnohokrát přichází až na poslední chvíli?** Že by byl jako my lidé? Kdyby to mu tak bylo, pak bychom pro své nedochvilnosti měli hezkou obhajobu, vždyť jsme přeci stvořeni k jeho obrazu, nebo ne? A jestliže Bůh chodí na poslední chvíli, pak vlastně dělám jen to, co On. Nebo ne? Ne! **Bůh všechno stvořil v pravý čas** a vše co dělá, tak dělá v pravý čas. Ovšem nedělá to podle našeho času, podle našich hodin, ale podle svého času, ve správném načasování. **Bůh prostě někdy přichází pozdě podle našich hodin, ale nikdy pozdě podle svého času.** A jestliže se nám zdá, že Bůh nám s pomocí prodlévá, tak to není proto, že by se opozdil, ale je v tom mnohem hlubší záměr.

Chtěl bych se s vámi nyní zamyslet nad několika biblickými příběhy, kde se zdá, že Bůh se opozdil. A vezmu to postupně. V Exodus 14 máme příběh o tom, kdy faraon se svými vojsky pronásleduje Izraelce. Ti došli až k moři, a vlastně zjistili, že dál to nejde. Většina Izraelců to vyhodnotila, že jsou v pasti. Moře je dál nepustí a Egyptané se každou vteřinou přibližují. A tak začali proti Mojžíši reptat: **„Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? ...Nech nás být, at' sloužíme Egyptu. Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti.“** A co jim odpověděl Mojžíš? **„Nebojte se! Vydržte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání. Jak vidíte Egyptany dnes, tak je už nikdy neuvidíte.“** Co v tomto příběhu vidíme? Tato situace odhalila, že Izraelci nedůvěřují Hospodinu a u Mojžíše naopak pevnou důvěru, že Hospodin je včas vysvobodí. A tak se taky stalo. Mojžíš se obrací na Hospodina a ten mu říká, at' vztáhne hůl s rukama nad moře. Moře se otevřelo a Izraelci mohli přejít suchou nohou a nad pronásledujícími Egyptany se naopak moře zavřelo. Bůh přichází na poslední chvíli a vysvobozuje svůj lid. Přemýšleli jste někdy, bratři a sestry, nad tím, proč Bůh jim to moře neotevřel ještě dříve, než tam vůbec přišli? Proč jim neumetl cestičku dopředu? Protože je chtěl naučit důvěře. Aby spoléhali na Hospodina a ne na své síly, ne na lidské řešení. A taky, aby viděli to Boží jednání. Aby udělali s Bohem zkušenost, že On je ochrání a vysvobodí.

Další příběhem je neoprávněné obětování krále Saula Hospodinu. (1. Sm 13) Schyluje se k bitvě s Pelištejci, kteří mají převahu. Lid se toho začne děsit a postupně se začínou rozprchávat. Saul čeká do sedmého dne, kdy měl přijít obětovat Hospodinu mezi vojsko prorok Samuel. Ale on stále nejde. Situace je zoufalá. Saul vyhodnotí situaci, že pokud se nebude okamžitě obětovat Hospodinu, aby si ho naklonil, pak bitvu prohraje. A tak obětuje Bohu sám, navzdory tomu, že Samuel mu předtím vyřídil Boží příkaz, že má čekat až přijde. Paradoxní na tomto příběhu je, že ve chvíli, kdy Saul obětuje, tak se v té chvíli objeví Samuel a zeptá se ho, **„cos to udělal?.. „Počínal sis jako pomatenec. Nedbals příkazu, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh. Tak by byl Hospodin upevnil tvé království nad Izraelem navěky. Ted' však tvé království neobstojí. Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce. Jemu Hospodin přikáže, aby byl vévodou nad jeho lidem, protože ty jsi nedbal toho, co ti Hospodin přikázal.“** Už se vám, milí přátelé, někdy stalo, že jste nevydrželi čekat a vzali jste situaci do svých rukou? A pak to dopadlo blbě? Kolik třeba smrtelných havárií se stalo, když někdo neuměl čekat a prostě předjel konečně toho šneka v zatáčce? Saul nevydržel čekat. A tak tento příběh odhaluje, co vlastně měl Saul v srdci. Nebyla to pevná důvěra v Boha, nýbrž spoléhání na své schopnosti a svou sílu.

Poslední starozákonní příběh, který jsem chtěl zmínit, je **Abrahamovo zaslíbení**, kdy mu **Hospodin zaslíbujeme potomstva jako je hvězd na nebi, nebo jako písku v moři.** Tento příběh je obrovskou zkouškou čekání. Čekání dlouhá léta a nic. Vůbec se Abrahamovi nedivím, že nakonec poslechl radu své ženy Sáry a zplodil potomka s její otrokyní Hagar. Abrahamovo čekání je obrovskou zkouškou důvěry a trpělivosti. Kdo by v takové zkoušce obstál? A daří se vám obstát ve vašich čekáních? A přece si právě z tohoto příběhu můžeme vzít do našich čekání poučení. Neuspěchat to, co nám Bůh chce dát. Protože když něco uspějeme, pak to můžeme pokazit nejen sobě, ale i druhým. Abraham zplozením Izmaele vlastně zakládá arabské národy, které dodnes ukřivděním osočují Izrael. Je s tím spojeno mnoho problémů. A tak, milí přátelé, Bůh

chce, abychom si my sami také nepůsobili zbytečné problémy. A proto se učme na Boha čekat. Čekat na Jeho působení, na Jeho jednání, na Boží čas. A nevymýšlejme svá řešení, ve svůj čas s názvem „*nejlépe teď hned*“. A jestli se nám někdy zdá, že Bůh nejedná v našem problému, kdy k Němu voláme dnem i nocí, pak to není proto, že by na nás zapomněl, nebo nás zavrhl, ale proto, že nám říká „*čekej na moje řešení a dojdeš požeňání*“

Ted' už ale pojďme k evangelijním příběhům. V prvním čtení jsme četli o tom, jak rybáři v čele s Petrem **se namáhali celou noc, ale nic nechytli**. A pak najednou až ráno skončí tento neúspěšný lov, se objeví Ježíš a říká jim, **aby zajeli na hlubinu a hodili sítě do vody**. Tento příběh se vlastně odehrává dvakrát. Ještě po Ježíšově vzkříšení. Učedníci tehdy opět vyjedou v noci na lov, ale opět nic nechytí. A nad ránem, kdy jsou unavení a vysílení na ně Ježíš volá, **aby hodili síť na pravou stranu, že tam ryby najdou**. Učedníky by mohl napadnout argument, že tam tu síť házeli celou noc, a nic tam nebylo. A teď ráno tam už tím tuplem nic nebude. Oni ale opět poslechli a ryby ulovili. Boží zázrak. Proč ale přišel až teď? Proč Ježíš přišel až ráno? Proč s nimi nebyl v noci a nechal je tak unavit? Kdyby přece udělal ten zázrak hned večer, tak nemuseli být tak unavení a bezradní a mohli se vyspat. Nebo ne? Co si z tohoto příběhu můžeme vzít? **Někdy Bůh nechá člověka vyčerpat jeho vlastní možnosti, aby mohl objevit Boží možnosti**. Rozumíme tomu? Opět je to o tom samém, co v předchozích případech. Do chvíle, kdy si myslíme, že to zvládneme sami, tak vlastně k tomu svému životu Boha vůbec nepouštíme. Spoléháme na své síly, nikoliv na ty Boží a pak to také dopadá. Jsme unavení, vyčerpaní, a nic se nám nedaří.

Unavení, vyčerpaní a plní strachu pak byli učedníci i ve chvíli, kdy se plavili po moři dokonce i s Ježíšem na palubě, ale **Ježíš usnul. Tu se snesla na jezero bouře s vichřicí, takže nabírali vodu a byli ve velkém nebezpečí**. Tu se nabízí otázka, jak je možné, že při takovém vlnobití a bouři se Ježíš nevzbudil? Zřejmě to byl také záměr. Ale představme si tu alegorii. Loď jako církve, učedníci jako křesťané a spící a nejednající Ježíš mezi nimi. Ježíš je mezi námi, říkáme podle Božího slova. Ale jedná mezi námi, anebo spí? Dle toho obrazu můžeme vidět, že i církve jako ta loď se může dostat do všelijakých bouří pronásledování. Ale Ježíš ji neopouští. Ovšem je zde otázka. Spí, anebo jedná? A kdy se začne v tom příběhu Ježíš probouzet a jednat? Teprve ve chvíli, kdy Ho učedníci začnou budit! „**Mistře, Mistře, zahyneme!**“ Co se dělo předtím, než Ho začali budit? Snažili se ze všech sil sami ukočírovat tu loď. Ovšem při takové velké bouři je to velmi namáhavé a síly rychle ubývají. Pak přichází vyčerpaní. Než začali učedníci budit Ježíše, tak spoléhali na své schopnosti, na své rybářské zkušenosti a na Ježíše si zprvu ani nevzpomněli. Až když jim začalo doslova téct do bot, když loď nabírala vodu. Tehdy k Němu začali volat: „**Mistře, Mistře, zahyneme!**“ **On vstal, pohrozil větru a valícím se vlnám; i ustaly a bylo ticho**. A můžeme si položit otázku. Proč to Ježíš vůbec dopustil? Proč té bouře nezamezil hned na počátku. Proč to nechal zajít až tak daleko a do takového vyčerpaní a strachu učedníků? Je tu několik věcí. Bůh nezaslíbil, že budeme mít stále všechno zalité sluncem. On nám říká, že přijdou bouře a těžkosti, ale **On bude v tom s námi a neopustí nás**. A to druhé důležité. Ježíš ve tvém životě začne jednat, až budeš v koncích se svými silami a schopnostmi, na které tak spoléháš. A až Mu dovolíš, aby převzal otěže tvého života do svých rukou a pod svou vládu. Chtěl bych k tomu říct osobní zkušenost, kdy jsem o prázdninách byl s mými dcerami a vnučkou na lodičce na vodní nádrži Rozkoš. A poprvé jsem řídil takový motorový člun s tím motorem vzadu. Když jsme ale vyjeli s vesly trochu dál, abychom mohli nahodit motor, tak to nešlo a vítr nás začal unášet dál. Byl jsem bezradný. Rozkoš je poměrně velká přehrada. Tak jsme byli nuceni volat o pomoc a přijeli záchranáři. Motor nám spravili a nahodili a odjeli. No a my vyjeli na širokou vodu. Jenže když jsme vyjeli ze zálivu, tak foukal dost silný vítr, který tvořil docela vysoké vlny a já nevěděl, jak loď pořádně řídit. Loď doslova skákala a my během chvilky jsme byli totálně mokří. Ten den bylo navíc docela chladno. Dostal jsme se do situace, kdy jsem měl opravdu strach a tak jsem se začal opravdu modlit: „**Pane, pomoz nám!**“ Podařilo se nám pak zajet více do zákrytu a na širokou hladinu už jsme raději nevyjížděli.

Ale zpět k tématu. Chtěl bych zmínit ještě jeden příběh z evangelia. A to je ten, kdy Ježíši donesou zprávu o tom, že **jeho přítel Lazar usnul**. (Jan11) **Když Ježíš uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl**. Lazar mezi tím zemřel. A když pak přišel do Betanie, tak obě Lazarovy sestry Ježíši vyčítali: „**Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel**.“ Tady se zdá, že Ježíš přišel s křížkem po funuse. Ale i zde to byl záměr. Někdy Ježíš nechá dojít věci hodně daleko, aby později zjevil o to víc svoji slávu. Lazara pak vzkřísil z mrtvých, neboť Ježíš je vítěz nad smrtí, vzkříšení a život. **A tak, čekej na Hospodina**, On přijde k těm, kteří na něj čekají. Amen. Modlitba píseň 330 večere Páně (523,528)

Slovo poslání: list Jakubův 5, 7-8

Požeňání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 411